

Påskan är centrum i vårt liv som kristna. Kristi uppståndelse är kärnan i vår tro som präglar allt i kristendomen. Den heliga fastetid som nu börjar är först och främst förberedelse, väntan och längtan efter påskens seger och jubel. Som Kristi lärjungar har vi genom dopet redan del av uppståndelsen. Vi har dött bort från syndens makt och lever vårt liv i den uppståndne Herren. Omvandlingen är i full gång, men ännu återstår det mycket för att påskan skall få sista ordet och ta oss helt i besittning. Därför behöver vi fastetiden för att inrikta oss på påskan och förnya vår tro på den lidande och korsfäste Herren som också är den uppståndne. ”Med helig fasta bereder vi oss för vår kamp mot ondskans makt” så bad vi i mässans kollektbön. Vi måste kämpa oss fram mot påskan och befrias från all synd och ondska, som ännu binder oss vid den gamla människan.

Dessa fyrtio dagar i bot och fasta är en befrielsekamp, som vi får utkämpa i gemenskap med Jesus som själv gick ut i öknen för att besegra Frestaren, den onde. Det är också Jesus som i sin barmhärtighet vill strida i och genom oss, så att världen blir mer och mer befriad från det onda och den onde. När var och en av oss kämpar denna goda kamp bidrar vi genom vår ouplösliga gemenskap med Jesus till hela världens befrielse. Vi frestas ibland att tro att vi är maktlösa inför allt det onda, som översköljer hela världen och som kommer oss så nära genom media. Men det är en frestelse, ja, en skicklig list som den onde använder för att göra oss passiva och likgiltiga. Allt gott som görs, hur fördolt det än är, betyder något för världens frälsning och befrielse. Jesus pekar i dagens evangelium just på detta trons hoppfulla faktum. Vår bön i det fördolda, våra allmosor i det fördolda och vår fasta i det fördolda bär frukt genom Guds barmhärtighet. Vi kan alla bidra till att göra världen lite bättre, även om vi tycker det är något smått och obetydligt. Allt som sker av kärlek till Gud och vår nästa har ett evighetsvärde, och Gud vill belöna oss. Ibland är vi så osjälviska att vi tycker att vi inte behöver någon belöning från Guds sida, medan människor helst måste löna oss för allt, ja, för minsta lilla sak måste vi få något i utbyte. Vi är inte alltid speciellt logiska av oss! Den belöning Gud i sin barmhärtighet vill ge oss är en frukt av Kristi seger och uppståndelse, alltså vår delaktighet av hans seger och uppståndelse. Men vill vi dela detta med Kristus, måste vi också dela hans korsväg fram till segern.

Faste- och passionstiden är vårt sätt att följa i den lidande och korsfäste Herrens spår. ”Nu må ni vända om av allt ert hjärta med fasta och gråt och klagan. Ja, riv sönder era hjärtan, inte era kläder och vänd om till Herren” heter det hos profeten Joel (2:12-13). Fastetiden är omvändelsens gyllene tid. När askan läggs på vår panna, blir vi påmind om att vi är stoft och åter skall bli stoft. Vi får lära oss att avstå från allt det som hindrar oss att gå i Jesu fotspår. Därför är det så viktigt att

tänka efter vad det är som binder oss och gör oss ofria. Ibland är vi lite hemmablinda och ser inte vilka svagheter vi själv har. Andra människor är ofta mer medvetna om våra svagheter än vi själva. Tänk om vi vore så goda vänner med varandra att vi vågade peka på detta för varandra. Det är äkta barmhärtighet att ge sin nästa en broderlig eller systerlig förmaning. Som kristna är vi ett heligt folk och allt som strider mot denna helighet måste bort, annars fastnar det på Kyrkan som får dåligt rykte på grund av våra brister. Därför är det ännu viktigare att vi hjälper varandra på omvändelsens väg.

På det djupaste planet är omvändelse alltid människans egna personliga och unika ansvar. Därför är bikten, försoningens sakrament så viktig, ja, oersättlig. Ingen kan omvända sig i mitt ställe. Jag måste själv våga ta detta steg. "Låt försona er med Gud... Nu är den rätta stunden. Nu är frälsningens dag" (2 Kor 5:20, 6:2). Så skjut inte upp bikten och omvändelsen, det kan vara för sent. "Nådig och barmhärtig är Herren, tålmodig och stor i mildhet" (Joel 2:13), men vi får inte dra växlar på Guds tålmod och barmhärtighet. Nej, det är här och nu det gäller att ta steget bort från synd och svaghet, från tyranniet under den onde och vår gamla människa. Nu vill Gud göra allt nytt för oss och öppna vägen mot påskens härlighet och fullhet. Men vi måste börja gå, ja, löpa mot målet. Vi måste kämpa och inte bara glida med strömmen. Vi är beredda att ägna timmar åt träning på gymmet, men också i det andliga livet behövs det trägen träning. Hur många är det inte som försummar denna mer andliga träning, så att själen förtvinar och man blir tom och likgiltig i sin medelmåttighet och ljumhet.

Lyckligtvis är det aldrig för sent. Guds tålmod är gränslöst. Men det är nu det gäller att ta till sig detta och göra allvar av sin omvändelse. Ingen kan göra det i vårt ställe. Vi kan hjälpa varandra på vägen. Men ofta är vi så individualistiska i vår tid att vår nästas andliga växt och mognad inte bekymrar oss det allra minsta, ja, det är ganska få som ens bekymrar sig om sin egen omvändelse och andliga mognad. Just därför är askonsdagen en så nyttig påminnelse. Många kommer till gudstjänsten för att ta emot askan på sin panna. Men askan i all dess uttrycksfullhet måste tränga in i vårt hjärta och väcka oss till liv. Askans måste göra oss vakna och vaksamma, så att vi ser vår nöd och vårt behov av omvändelse. Askans måste ruska om oss och få oss förstå att det kan bli för sent, om vi inte nu, just nu "rustar oss med bönen och återhållsamhetens vapen" (kollektbön). Vill vi nå fram till påskens seger måste vi kämpa mot det onda i oss själva och omkring oss – eller snarare vi måste låta Jesus Kristus kämpa för oss och i oss. Han vill i sin barmhärtighet befria oss, han vill frälsa oss, men vi måste tillåta honom att göra det. Därför får vi gå in i fastetiden med tillit och hopp. Han kan segra också i oss. Genom sitt heliga kors och uppståndelse har han segrat en gång för alla, men det måste bli verklighet i var och en.